

הספד לסבא אריה

קומיקאי בשם דימיטרי מרטין אמר:

"I'm sorry" and "I apologize" are the same thing except when you are at a funeral.

אני בכל זאת רוצה לפתוח את דבריי בהתנצלות – לא דיברתי הרבה עם סבא שלי. הוא לא היה דברן גדול, לפחות לא איתי, אבל הסיפורים ששמעתי עליו והמעשים שעשה תמיד דיברו בעד עצמם.

הוא היה אידאליסט – התגייס לצבא הבריטי ולחם במלחמת העולם השנייה, הוא היה בתנועת הבונים ועלה לארץ ישראל להקים קיבוץ ולמעשה לעזור להקים מדינה.

הוא היה פרגמטיסט – כשהוריו המבוגרים נזקקו לעזרה באנגליה, הוא עזב הכול ונסע לשם עם סבתא ושני ילדים קטנים, רותי ואבא שלי, למשך 10 שנים. אבל למרות שעשה שם חיל ונעשה מבוסס יחסית בלונדון, הוא חזר לארץ ולקיבוץ עם סבתא ושני טינאייג'רים, להמשיך את מה שהאמין בו.

הוא היה מחושב ולוגי עם כישרון טכני נדיר – אחד הסיפורים האהובים עלי לגביו הוא כיצד הפסיק להאמין באלוהים בגיל 13. בבית הכנסת באנגליה היה מנהג לעצום את העיניים בעת הוצאת ספר התורה. נאמר לו שאם לא יעצום את עיניו הוא יתעוור. כשסקרנותו גברה עליו הוא החליט, בגיל 13 כאמור, לסכן רק עין אחת. הציץ ואמונתו נפגעה. האם זו הייתה העין ששבעים שנה מאוחר יותר לקה בה בניוון מקולרי – לאלוהים הפתרוני...

סבא וסבתא הצליחו להכות שורשים בארץ הלא קלה הזו על ידי הקמת קיבוץ ומשפחה קטנה של שלושה ילדים. משפחה קטנה שהפכה לשבט קטן עם שבעה נכדים ושישה עשר נינים. הוא הוריש לנו את הכישרון הטכני והספקנות, אידאליזם מסתבר זו לא תכונה גנטית.

אנחנו אוהבים אותך סבא, נוח על משכבך בשלום.

ענת בשם הנכדים

